

betragtede Indbydelsen til at deltage i denne Kongres som den største Ære, der nogensinde var bleven vist hende. Hun var kommen for at lære; hun vidste, at der var saare meget at lære af Amerikanerinderne. Ethvert Skridt, dette Lands Kvinder gjorde fremad, bragte ogsaa Englænderinderne fremad. Somme Folk syntes forfærdede over, hvad Amerikanerinderne gjorde, hun kunde kun sige: Gaa videre, mine Damer, vi følge efter. Hun var sikker paa, at denne Kongres vilde have vidtrækkende Følger med Hensyn til Sammenslutning og Forstaaelse mellem Kvinderne.

Mrs. Dilke bragte en særlig Hilsen fra den engelske Befolknings bredere Lag, navnlig i hendes Fødeby Newcastle. Som Repræsentant for Englands liberale Kvindeforeninger var det hende en stor Glæde at være til Stede her; de store demokratiske Samfund burde søge at knytte sig stadig nærmere sammen. Det var Bevidnelsen af det engelske Demokratis Beundring og Højagtelse, som hun havde at bringe til det store, fri amerikanske Samfund.

Mrs. Gustafson bragte Hilsen fra Englands Sædelighedsförening, der ogsaa kæmpede for Opnaaelse af Stemmeret for Kvinder, thi kun ved Hjælp af denne kunde man haabe at opnaa saa vel den Reform, hendes Meningsfæller kæmpede for, som andre.

Miss Anthony ønskede nu, da saa mange udenlandske Damer havde talt, at forestille for Forsamlingen et Exemplar af Yankeeracen og gav Ordet til Mrs. Lucy Stone, der modtoges med levende Bifald.

Mrs. Stone takkede for den hjertelige Hilsen, der rørte hende meget. Hun havde ikke ventet at blive opfordret til at tale nu, da hun hørte til Veteranerne. Naar i Følge Programmet deres Tur kom, havde hun ogsaa et lille Ord at sige. Foreløbig vilde hun kun udtale sin Glæde ved at være her og ved, at begge Sider af Oceanet stemmede overens i at begjære lige Ret for Kvinder og Mænd.

Miss Anthony fortalte spøjende, hvilket Indtryk det havde gjort paa hende, da hun for mange Aar siden læste den Ytring af Lucy Stone, at alt, hvad der stod paa en gift Kvindes Gravsten, var det, at hun var den eller dens „efterladte“; hun havde da i sit stille Sind taget den Beslutning, at ingen nogensinde skulde gjøre hende til sin „efterladte“.

Siden talte Mr. Frederik Douglass, der havde haft den Ære og Glæde at være til Stede ved det af Mrs. Stanton nævnte Møde i Seneca Falls for 40 Aar siden. Nu glædede han sig ved at overvære Mødet i Dag og særlig over at se Mrs. Stanton føre Forsædet i Forsamlingen. Han lykønskede hende til, at hun efter disse stormfulde 40 Aar skulde opleve Dage saa glædelige som disse.

I Mødet Mandag Aften var Æmnet for Talerne Opdragelsesvæsenet. Pundita Ramabai Sarasvati, den højt dannede og almindelig yndede Hinduerinde, der nu søger at forbedre sine Landsmandinders Stilling, afgav en Beretning om Kvinderne i Indien.

Dernæst taltes om Børnehaverne og deres Betydning for Udviklingen af Børnenes Evner, siden om Fællesundervisning, og sluttelig vedtoges den Udtalelse, at Forsamlingen ønskede alle Landets Universiteter